

AVASI ZOLTÁN

CSILLAGVIRÁGOK (részletek)

1668.

Vannak rettentő félelmek, nagyok...
s olyankor úgy érzem, csak bűnös vagyok,
s bűneim megváltsam, éltem kevés,
s tündöklő csodáddal nem ment meg ébredés –
s van, hogy könnycseppként félelmem ragyog,
s melenget így is, bár halállá fagyok,
s bűneim megváltod, s éltem helyén
tápláljam, virágod, úgy ülteted belém...

1684.

...helyek, hol régebben boldogan jártam...
...helyek, hol manapság félve lépek...

...helyek, hol Nap fényén csillagodra vártam...
...helyek, hol mécs lángot aggódva féltek...

...helyek, hol virágzó égbolttá váltam...
...helyek, hol felhőim mégse kékek...

...helyek, hol szemedben világokba láttam...
...helyek, hol elúznak arctalan miértek...

1696.

Könnycsepp-csillagok éj-puha ágyon –
Könnycsepp-csókjaim égnek ígérted –
Szállni, lebegni, feledni a léptet –
Szállni ma is csak e hitben vágyom –
Ünnepi álmaim áldozom Érted –
Ünnepi álmaid égve imádom –
Hétköznapijaim átka a lángom –
Hétköznapijaid ünnepe éltet!

1788.

Érzem a meddő gyöngé kiáltást torkomon égni.
Könnyes esőcseppek szaporodnak az ablakodon.
Nedves a két szemem is. Sose bántam s nem tagadom –
Vágyom a fényt! Nem is érted, az álmod az egykori régi.

Hogy melegedni örömteli tűzzel vársz haza otthon.
Nemtelen életem átka ma mégse sikoltana rám.
Mert hiszem, Isten a csendben meghallhatja imám –
S akkor Elébed a lelkem nyári virágait ontom!

Most csak a köd száll, ránk szomorúság fellege réved –
Tán ki se nyújtod a két kezéd, úgy is eléred...
Csak *sziveden* terem újra a hajnali szépség!

Addig minden nap csak fagytól retteg az éjjel –
Állok szemben e rám szakadó meredéllyel...
Bennem Nélküled egyre csak úr a sötétség!

1819.

Reszket az égbolt messze fölöttem,
a föld körülöttem is árnyat fest...
mint sokezerszer; s tán nem is élek,
az eszme, a lélek, a fáradt test...
csak csupa álom; s ez sose kötne,
se most, sem örökre e földhöz még...
ám ha világlom a fényt, közeledve,
ki drága szívedbe ha költöznék...
csillagon el sose rejteznék!

1828.

Az hiszi csak, kinek álma kevés,
hogy is egyszer eléghet a lelkesedés
örök élete titka iránt – –
Angyalok álmai vélt igazán
csakis álmaim angyala félt igazán,
s szeret úgy, ahogy élni kívánt!

1911.

Van-e még én, aki akkor lettem?
Van-e még könny, ami gyönggyé cseppen?
Van-e még bölcs, aki megfejt Téged?
Van-e még út, ami el sose téved?

Van-e még út? – Soha nincs maradása!
Van-e még bölcs? – Csak a balga a társa!
Van-e még könny? – Ha a szépről szólna!
Van-e még én? – Örömből volna!

2143.

Mindig, míg ölelésed erős kötelébe fogódzom,
a hit tovalendít Véled a félelmek szakadékán
át –
s beleringat a vágy, ahogy álmoddal takarózom,
a fénybe
s csillagod égi ölébe lopom maradékát
mindennek, mi szerintem tett, mi szerintem ígéret,
mindennek, mit elértem már, s amitől sose félek –

s minden gondolatomban száz öleléssel adózom
Néked céljaimért...

2179.

Sokszor csak némaságba rémít
rég volt daloknak csöndvilága-
s hervadt mezőkön nincs virága
múlnak, jelennek, szép jövőnek...

Máskor erősebb mind, mi él: hit,
bizonyosság, törvény; s nagyra nőnek
s nagyobbra mindig régi vágyak-

Olyankor szárnyalsz újra bennem
s marad csak egy cél: megpihennem

tündér álmodból vetve ágyat...